

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 58.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940067328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

indvendig fra Menneskenes Sjæle, og den ydre Frihed skal være et Udtryk for, en Skabning af den indre. See, det er Frihedens skønne Idee. Skulde man opgive den, fordi den i Begyndelsen misforstaaes?

»Skal for Misbrugens Skyld, maaskee
Paa Aandens Himmelfue,
Vi heller Mulm og Mørke see
End Solens blanke Lue?«

De siger: vi saae den onde Sæd videre, vi rokke svage Menneskers Tro, og drage dem med i Faldet! Disse Mennesker, som lade sig rokke, lade sig drage med, – have de da virkelig nogen Tro? – »Man skal kjende Træet paa dets Frugter«, sagde De selv. Naar nu deres saakaldte Tro slet ingen Frugter bærer, udlyser da ikke deraf, at de ingen Tro have? Ikke hver den, som kalder Christus Herre, skal komme i Himmeriges Rige, men den, som gjør Faderens Villie. Gjør de Guds Villie? Elske de Gud over alle Ting, og deres Næste som dem selv? Nei, de elske sig selv over alle Ting, og Gud ikke mere end deres Næste; det vil sige, de ville helst staae paa en god Fod baade med Himlen og Jorden, da det bidrager til deres eget Velvære. Her kunne og maae de bedre Oplyste, med deres Veltalenhed, som kun er »farlig« for Løgnen, søge at vække disse Mennesker af deres søde Søvn. De maae rokke, og, om muligt, reent kuldkaste, ikke en Tro, som ikke findes i disse svage Sjæle, men Fordømmene, som have rodfæstet sig deri. Og hvad er skjønt, som den Bevidsthed, at man ikke alene selv gaar fremad, men »drager Andre med« og saaledes bidrager til Menneskeskægtens Udvikling?

»Hvo som saar i Aanden, skal høste det evige Liv af Aanden!« Med denne skønne Forjættelse vil jeg slutte, og endnu kun bede Gud give os Alle sin bedste Velsignelse: Aandens Oplysning til Sælighed! Amen! –

Mine Tilhørere havde optaget mit improviserede Foredrag paa meget forskjellig Maade. Præsten hørte paa mig med høffig Alvorlighed. Hans Kone betragtede mig med et Blik, som om hun ansaae ethvert af mine Ord som en personlig Fornærmelse mod hendes Mand. Frøken Sonne lod Joli lege med sit Strikkegarn og værdige-

de mig tilsyneladende ingen Opmærksomhed, men et Sideblik, som af og til traf mig, viste at hun ikke var slet saa fraværende, som det lod. Forpagteren var i den øiensynligste Angst for at jeg skulde paadrage mig Præstens Unaade, og kanske vække Borgerkrig mellem de to Familier, der hidtil have levet i venskabelig Forstaaelse. De bedende Øiekast, han sendte over til mig, maatte imidlertid tilbage med uforrettet Sag. Det gjorde mig mere ondt for hans Kone, der sad med stille Resignation, og formodentlig tænkte paa Middagsmaden eller et andet vigtigt husligt Anliggende. Da jeg holdt op, strakte Frøken Sonne sig, som En der vaagner op af en dyb Søvn, skjød hastigt og med meget Rabalder Stolen tilbage, og gik sin Vei. Præsten sagde alvorligt: «Idet jeg fuldkomment anerkjender Frøken Raphaels udmærkede Talegaver, gjør det mig dobbelt ondt, at de blive misbrugte til at forsvare saa slet en Sag. Jo større de Evner ere, som misbruges, jo større er Ansvaret.» Jeg skjenkede ham den Fornøielse at beholde det sidste Ord, da jeg var træt af at disputere, og længtes efter at komme hjem.

Det er nu blevet mørkt, og jeg trænger til at hvile mine Fingre, og røre mine Fødder, ved at gaae min sædvanlige Mørkningstour op og ned ad Gulvet. Jeg er alene hjemme, da jeg paa Grund af Hovedpine har afslaaet at tage med i Selskab. Du skal ellers ikke være bekymret over mit Ildebefindende; det er en meget beqvem Hovedpine, som kommer, naar jeg meget nødig vil ud, og forsvinder, saasnart Vognen er kjørt bort med de Andre.

Jeg blev før behagelig overrasket ved et Besøg af Frøken Carlsen, som ingen Utilfredshed viste ved kun at træffe mig hjemme. Hendes Selskab har noget besynderligt Tiltrækkende for mig, og dog er jeg glad ved at jeg ikke lever daglig sammen med hende. Saalænge hun er tilstede, øver hun et Slags Herredømme over mig, uden at forandre mine Anskuelse. Jeg bliver kun afvæbnet for Øieblikket, uden at tabe Troen til at den Sag, jeg strider for, er den gode Sag, og saasnart hun er borte, har jeg Mod, Argumenter og Selvtillid igjen. Jeg troer, det er den Ligevægt, som udtaler sig i hele hendes Væsen, (for ikke at tale om hendes uddannede Aandsevner), der giver hende en saadan Overlegenhed ligeoverfor min urolige Natur. Hun er saa fuldendt; hendes hele Væsen er et sandt Udtryk af hendes Characteres skjønnede Enhed. Vi talte meget sammen, men jeg kan ikke